

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt I. An dentur Apparitones inusitatae, sub speciebus non pure
sacramentalibus, sed prodigisis & peregtinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

TRACTATUS
DE
APPARITIONIBVS
SACRAMENTALIBVS

S V B

SPECIEBVS ET FORMIS PEREGRI-
nis atque inusitatis.

Hae apparitiones, quoniam plusculum difficulta-
tis habent, & à paucioribus sunt discussa, paulo
altius requirunt Examen. Quocirca nobis in hoc
tractatu propositum erit, ut primò harum appari-
tionum doceamus veritatem, atq; conditionem. Deinde quid-
nam sub ipsis contineatur. Tertiò, quae earundem, siue rerum
quae apparent, causa sint efficientes. Quarto, qui fines. Quin-
to, ac postremò, qui usus. A primo initium facimus.

P A R S I.

De harum apparitionum veritate, atq;
conditione.

C A P U T I.

*An dentur Apparitiones inusitatae, sub specie-
bus non purè sacramentalibus, sed prodi-
giosis & peregrinis.*

A

Dari

Dari probatur varijs exemplis sequentibus.

<i>Widekindi Ducis Saxonia.</i>	<i>Amalphantani Episcopi.</i>
<i>Hebraei cuiusdam.</i>	<i>Mulieris procacis.</i>
<i>Rustici in Auerniso.</i>	<i>Godeschalci religiosi.</i>
<i>Cinis Colonienfis.</i>	<i>Adolphi de Dioferne.</i>
<i>Marrona Itala.</i>	<i>Episcopi Liuonia.</i>
<i>Sacerdotis dubitantis.</i>	<i>Cuiusdam dubitantis de Eucharistia</i>
<i>Abbatis increduli.</i>	<i>Sacerdotis sordidi.</i>
<i>Plegili Presbyteri.</i>	<i>Mulieris infamis.</i>
<i>Sacerdotis Duacensis.</i>	<i>Rustici apud Carnotenses, &c.</i>
<i>Pauli Form, Sacrilegi.</i>	<i>Mulieris Flandra.</i>
<i>Dorothea Lazecha.</i>	<i>Pueri Andegauensis.</i>
<i>Iudeorum Bruxellensium.</i>	<i>Presbyteri cuiusdam.</i>
<i>Petri Dani.</i>	<i>Huonis Linconienfis.</i>
<i>Mulieris Zelotypia laborantis.</i>	<i>Maria Oegniacensis, &c.</i>
<i>Eduardi Anglorum Regis.</i>	

Dari aliquas, multorum ne omnium dicam, seculorum probant & confirmant historiae. Nos quibusdam exemplis id docemus.

I. Widekindum Ducem Saxoniae, ante an. 800. incessit cupido lustrandi Caroli Magni castra. Vt lateret, habitum regium in mendici mutat; sed agnitus inter mendicos (cum quibus eleemosynam petebat) perducitur ad Carolum. Rogatus quid vidisset, post alia, sic inquit: Vidi hodierno die (erat is Sanctissimus Paschae) te primum sollicitum, & ad rem attentissimum. Postea, verò, quam mensam adieras, templo mediam, ita hilari mihi conspectus es vultu, vt repentinæ in te mutationis

me

me caperet miraculum. Stupor autem erat videre, quod de manu purpurati Sacerdotis, singuli pulchellum, puerum in os suscipere: quem quibusdam ludibundum arridere, vltro properare, aliis verò abhorrentem auerisse vultum, & tamen in ora demissum nec redeuntem aspexi. Hoc quid sit, necdum accipio. Tum Rex, Bene inquit, profecisti, plus tibi aliquid, quàm cunctis Sacerdotibus, & omnibus nobis ostensum est. Hoc miraculo Dux commotus, Christianam religionem amplectitur, Mindedensis Episcopatus prima iaciens fundamenta. *Historiã pluribus refert Albertus Crantzius lib. 1. c. 9. Eccles. Historia.*

2. Diuinum mysterium agente S. Basilio, Hebræus quidam, tanquam Christianus, se populo commiscuit, officium mysterij & muneris explorare volens. Vidit verò per manus Basilij infantem partiri. Et sacram communionem accipientibus omnibus, venit & ipse; datãque est ei hostia, caro facta; inde accessit ad calicem sanguine repletum, & ipsius particeps factus est. Atque de vtrisque seruans reliquias, abiensque in domum suam, ostendit vxori suæ ad confirmationem dictorum: narrauitque, quæ suis oculis viderat. Credens ergo verè, quod horribilia & admirabilia essent Christianorum mysteria, in crastinum venit ad Basilium, postulans sine dilatione accipere, quod in Christo est, signaculum. *Ita Amphilo-chius Episcopus, & Guitmundus in vitã Basilij, qui vixit An. 370.*

3. Rustico cuidam in Auernico territorio, à Mago persuasum fuit, vt si apes, quas in aluearijs fouebat, vellet conseruatas, hostiam consecratam in aluearia immitteret. Paret Mago, & à sacerdote acceptam ore,

retinens, in aluearium vnum conatur immittere. Verùm in terrâ illa delapsa, mox ab apibus in aluearium infertur. Non ità diu post, sceleris patrati conscientia compunctus rusticus, & de seipso quasi vindictam sumens, apes superiniectâ aquâ enecauit. Dum verò his extinctis, intimafauorum rimatur, conspicit corpus Dominicum in formam speciosissimi pueri immutatum, inter fauos & mella iacere. Quid faceret attonitus? Hoc capit consilij, vt acceptum puerum ad Ecclesiam deferat, & occultè sepeliat. Sed ex manibus ferentis ille disparuit. *Ex viâ Petri Cluniac. Abb. l. 1. de mirac. cap. 1.*

4. Anno 1331. Coloniae Agrippinae quidam sumptum venerabile Sacramentum, per vomitum eiecit in specie infantuli. Locus vbi accidit, multis quondam miraculis claruit. Nunc rem gestam testantur templum ibidem extructum, Collegium Canonorum Regularium, pictae Imagines, Sodalitas Sacramenti, &c.

5. Matronae cuidam mysteria daturus S. Gregorius, cum diceret: Corpus Domini nostri Iesu Christi, conseruet animam tuam, illa subrisit. Mox dextram vir Sanctus retrahens, partem Domini corporis super altare deposuit: & expletis Missarum solenniis causam risus à matronâ sciscitatur. Illa quamuis inuita, tandem: Quia inquit, panem quem propriis manibus confeci, tu corpus Dominicum perhibebas. Tum Gregorius cum plebe praesente, ad orationem conuersus, pro mulieris salute Deum precatur. Ab oratione surgens, inuenit hostiam carnem factam, quam coram cunctis incredulae mulieri ostendens, hanc ad fidem induxit, illos confirmauit.

Rur-

Rurfus deinde ad orationem conuersus, effecit, vt caro ad priorem formam rediret. *Habet hoc Ioannes Diaconus lib. 2. c. 41. in vitâ B. Gregorij Magni.*

6. Circa annum Domini 1264. Vulsiniis in ditio- ne Vrbeuetanâ, in Ecclesiâ S. Christinæ accidit, quòd Platinae verbis referimus. Dum Sacrificus quidam inquit, sacra Missarum solennia celebraret: sacramento iam confecto, de panis & vini transubstantiatione dubitauit, ex Christi corpore. Vnde statim (dictu & auditu mirum,) ex Sanctissimâ, quam in manibus tenebat hostiâ, viuus sanguis manare cœpit, & totam mappam, quam corporale vocant, tinxit. Corporale adhuc hodie asseruatur, & singulis annis in die Corporis Christi, in celebri supplica- tione deuotissimè circumfertur. *Platina, in vitâ Urbani IV.*

7. Senior quidam Abbas, non credebat præsen- tem in Eucharistiâ esse Christum. Vrgent hunc duo alij, vt cum vniuersâ Ecclesiâ sentiat, Christumque verè in Eu- charistiâ præsentem esse credere velit. Vbi nihil efficiunt, ad orationem se conuertunt omnes. Post octo dies, dum Sacrificanti adstant, panis super altare positus, videbatur his tribus tantum, tanquam paruulus puer. Cùmque sa- cerdos, vt panem frangeret, manus extendisset, videbatur ipsis Angelus de cœlo descendere, cultrum manu tenens: qui paruulum puerum sacrificaret, & sanguinem calice exciperet. Sed &, quando in frustra panem sacerdos diui- debat, etiam Angelus membra pueri in modicas partes scindebat. Accessit deinde senior, vt acciperet Commu- nionem, & data est ipsi hostia sanguine cruenta, vt ipsi soli visa est. *Quare exclamans: Credo inquit, Domine,*

A 3

quia

quia panis qui in altari ponitur, corpus tuum est. Et statim caro, quam manibus tenebat, in priorem panis formam rediit. *Accidit res hæc circa annum Domini 392. Metaphrastes in vitâ Arsenij, apud Surium tom. 4. & Garetium centuriâ 4. de Eucharistiâ.*

8. Presbyter quidam Plegilus nomise, à puero diuinis legibus imbutus, & propter amorem superni Regis omnia relinquens, petiit aliquando à Deo, sibi corpus & sanguinem, in Eucharistiæ Sacramento demonstrari. Voti fit compos; videtque super aram, patris filium, puerum, quem Simeon portare infantem, suis vlnis promeruerat. Visum contrectat, amplectitur, pectus pectori iungit, oscula figit. His exactis Christi membra restituit altari; & post orationem, quâ illum cupiuit restitui formæ priori panis, vidit eadem rursus restituta. *Sic Paschasius Corbeiensis, lib. de corpore & sanguine Domini in Eucharistiâ cap. 40. & seqq.*

9. Oppidum Duacense inter amplissimas ciuitates, Cameracum & Atrebatum situm est. Hic in Ecclesiâ Canonorum S. Amati Episcopi, cum sacerdos populum communionem sanctâ refecisset, vidit in terrâ hostiam iacere. Tentat eandem cum debitâ reuerentiâ leuare. Sed illa vltro quasi leuata, linteolo quod purificatorium vocant, adhæret. Renouâ attonitus, conuocat Canonicos; adsunt plures; conspiciunt ibidem corpus viuificum, in specie faciei venustissimi pueri; idem vidit aduocatus populus; nulli cœlestis visio negata est. Venit ad idem oppidum Thomas Cantipratensis, petiitque sibi exhiberi miraculum. Vidit ipse, & magna cum eodem hominum turba.

turba. Est omnium vna vox: se videre suum Saluatorem. Sed tamen ego inquit, Thomas, stabam attonitus, nihil videns, nisi tantum speciem panis albissimi, nihil quidem mihi conscius, quare corpus Sacrosanctum, in specie non viderem pueri cum cæteris. Nec diu, addit: cum ista mecum voluerem, vidi faciem in mensuram ætatis plenitudinis Christi, spineam habentem coronam in capite, & duas guttas sanguinis, de fronte ex utrâque parte nasi descendentes. *Hæc Thomas à Cantiprato, lib. de Apibus cap. 40. vixit anno Domini, 1467.*

10. Anno 1510. Idibus Februarij, circa horam noctis secundam, Paulus Form, in Marchiæ Brandenburgensis villâ Knobloch, è templo surreptam thecam argenteam & inauratam, quâ Eucharistia conseruabatur, cum sacrâ hostiâ vendidit cuidam Iudæo. Qui post multos ictus pugionis, videns eam integram permanere, irâ excandescens: Si tu es, inquit, Deus Christianorum, te ipsum manifesta. Mox hostia in tres partes diuisa, sanguine per oras maduit. Eo territus Iudæus, postquam illas particulas panno inuolutas apud se detinisset, missis duabus ad duos alios suæ factionis, tertiam iterum pugione confodit; sicque denuo sanguinis guttulæ dimanarunt. Tunc timens, ne scelus proderetur, absumere eam voluit; sed cum non posset, proiecit in flumen; deinde illâ enatante, in ignem, demum cum intacta esset, commiscuit azymo; ac vbi furno imposuisset, ille alioqui obscurus resplenduit; & massa azymi, cui tertia illa particula erat immixta, in Iudæi faciem insiliit. Re à Magistratu cognitâ, Paulus Form forcipibus discerptus est, & in cineres redactus. Iudæi omnes
illius

illius Marchiæ, carceribus inclusi sunt Berolini. Ex quibus habitâ quæstione, cum inter alia flagitia faterentur, se septem Christianorum infantes, acubus & punctonibus peremisse, eorum 38. flammis traditi sunt; & duo qui ante mortem baptizari petierunt, capite sunt plexi. *Genebrardus ad annum 1510. ex Suriij, Historiâ rerum memorabilium.*

11. Anno Domini 1556. in Poloniæ regno, ancilla quædam, Dorothea Lazecha nomine, in oppido cui nomen Schazeto, Episcopatus Posnaniensis, seruiuit Iudæo nomine Bischeim, siue Benedicto. Sollicitatur ab hoc, ut sibi sacratissimum Christi corpus procuret; promittit eidem tres daleros, ac vestem rubram sericis fimbriis obductam, si voto satisfaciat. Fœmina in peruigilio Paschæ Sacramentum cum aliis accipit, & ex ore detractum hero Iudæo defert. Re perfectâ tres alij Iudæi (quorum nomina Michalerus, Sachaus, & Iosephus) memoratum Benedictum accedunt; Eucharistiam ad Synagogam deferunt; pugionibus & cultris confodiunt; & ecce multus dimanat cruor, quem illi in vitreum calicem colligunt. Res non diu latuit; ancilla cum hero comprehenditur; & die Veneris post Ascensionem Christi, vterque ex mandato Sigismundi Regis, publicè flammis exurit; reliqui tres Iudæi, post sunt exusti. *Ità Pontanus lib. 5. rerum memorabil. & Surius in Commentario.*

12. Anno Domini 1369. Iudæi quidam Bruxellæ, in Brabantia commorantes, nocte Capellam S. Catharinæ, prope Bruxellam ingressi, secum hostias consecratas, clam inde auferunt, easdemque vsque ad diem Parasceues, Christianis propter memoriam Christi passionis sacram,

cram conseruant. Tum verò in illas cultris atq; ferramentis, vthistoria habet grassati, libidini suæ satisfaciunt. Sed mox signa miraculosa, tanquam guttæ sanguinis, in iisdem comparent. Hostiæ adhuc hodie demonstrantur; & multis miraculis, iam à multis annis redduntur illustriores. *Exiat de ha. Liber R. II. Theodori Loer, Caribustini Colonienfis, è Notariorum publicis instrumentis conscriptus, & Anno 1532. in lucem editus.*

13. Pignus habebat malæ & impuræ vitæ Sacerdos quidam Petrus, cognomento Danus, apud Iudæum cui nomen Eleazarus, à quo Petrus sextantem aurei Rhena- ni acceperat. Cum satis locuples pignori redimendo non esset, & tamen omnino sibi illud restitui cuperet, aliàs atque alias cogitationes fouebat, multumque angebatur. Obseruat hoc Iudæus; petit sibi duas hostias consecratas dari pro pignoris redemptione, offerens in super dimidiū aurei. Offert & affert sacrilegus hostias. Iudæus eas ad futurum filię suæ nuptiarum tempus asseruat, volens his nuptias filię reddere festiuiores. Non latuit res hæc alios Iudæos. Ergo, cum iam in nuptiis, nuptiali cõuiuio prope modum finis esset impositus, expetunt illi hostias. Ille pactus cum iis fidem silentij, easdem producit, in quas, quam olim in Christum, concluderant iam Tyrannidem, se exercituros. Proiicit in mensam Eleazarus hostias; primus pugionem in illas stringit; sed mox sanguis vbertim effluens, per triplicem pannum ad supernam assulam, mensæ peruenit. Miraculo perculsi omnes, vix sibi sunt præsentis. Eleazarus verò assumpto animo, alios ad simile facinus inuitat; qui dum parent, manantem rursus

B

ex

ex hostijs sanguinem conspiciunt. *Ad longum rem totam in isto libello prosecutus est Nicolam Marescalcus Thurinus. Accidit verò Anno Domini 1492. 8. Idus Iulij, in monte Stellarũ, Ducatum Megabolensis.*

Refert Petrus Damianus, in tractatu de quibusdam miraculis, mulierem fuisse, quæ maritum haberet, suspectum de adulterio, eamque consilij causã maleficam accessisse; illam verò suasisse sumeret consecratam, hostiam, illamq; certis carminibus incantatam marito offeret; fore sic, vt ab adulterio desistat; vbi hæc illa pararet, inuenit hostiam ex mediã parte in carnem conuersam, alterã formam panis retinente. *Ita Damianus apud Surium tom. 7.*

14. Amalphitanus quidam Episcopus (nomen ignoratur) retulit aliquando Stephano Romano Pontifici, sub iuramento. Quod cum in mysticã actione, aliquando de veritate corporis & sanguinis Domini, in Sacramento Eucharistiæ dubitaret; in eiusdem fractione rubra & perfecta caro apparuerit, quæ etiam digitos cruentaret. *Et hoc Damianus. Quod sequitur, habet Bozius lib. 14. de Notis Ecclesiæ, cap. 7.*

15. Nouum miraculum contigit Aufidi in Piceno. Siquidem Anno 1273. quædam mulier cum sumpsisset, ore Eucharistiam, non deglutiit, sed seruatam secum detulit, vt illã vteretur ad amorem mariti sibi conciliandũ per veneficia. Quamobrem sic malis artibus edocta, super prunas in tegulã proiecit. Quo facto, mirabile dictu, coepit Eucharistia apertissimè in carnem conuersa, sanguinem latè emittere, ita vt prunas extinxerit; neque cohibe-

hiberi potuit cruoris eruptio, donec canduerint carbones; quamuis mulier nihil non egerit, iniiciendo cinerem, puluerem, ceramq; apponendo. Tum nouo euentu attonita, linteo regulam cum carne diuinâ & sanguine inuoluens, stabuli propinqui, stercore infodit. Latuit res annos septem; quamuis aliquot miracula euenerint, quæ undenam nascerentur, alios quidem latebat, mulierem non ita, facti ac sceleris sui consciam. Iis exactis illa tandem aperuit rem gestam Sacerdoti; qui cum se eò contulisset, reperit intactam carnem, sanguinemq; recentem, linteumque illæsum. Miraculum patefactum, cunctisq; diulgatum, ex omnibus locis in numeros ad sui spectaculum commouit; & commouet adhuc post annos tercentum, & sexdecim. Visitur enim caro, visitur sanguis vitreis ampullis inclusus, ad tantæ rei memoriam sempiternam. Neque post tanta temporum spatia, quidquam ex iis corruptum, aut tabefactum. *Hec Thomas Bozius.*

16. *Cæsarius plures refert similes Apparitiones lib. 9.* Vnam cap. 2. quâ religioso viro Godeschalco, de castro Wolmenstein oriundo, apparuit sub specie pulcherrimi infantis, dum Missarû solènia peragit die Natalis Domini.

17. Alteram cap. 3. quâ Adolpho de Dioferne, leuiculo Sacerdoti, & de veritate corporis Christi, in Sacramento addubitanti, apparuit in eodem Missæ officio, nunc in specie pueri, quem mater sinu foueret; nunc in specie agni; nunc in specie crucifixi.

Tertiam cap. 4. quâ in Eucharistiâ corporalibus oculis, Christum vidit Episcopus Liuoniæ.

Quartam cap. 5. quâ cuidam dubitanti, non hostia seu species panis, sed carnis visa est.

Quintam cap. 6. pluribus prosequitur, docens fuisse sacerdotem, qui cum hostiâ (quam ore continebat) ad amorem cuiusdam turpem sibi conciliandum abuti vellet, diuinitus prohibitus est templo egredi: vt hostiam proinde ore extractam sepeliuerit. Verùm cum cōscientiâ sceleris compunctus, cum alio Sacerdote peteret locum, vbi hostia erat sepulta, terramque remoueret: inuenit non hostiam, sed carnem crucifixi Christi formam referentem. Idē autor sequentibus capitibus multis exemplis docet, in calice obseruatum esse sanguinem.

18. *Ref. xi & Rolandus de Monte, ad Chronicon Sigeberti, circa Annum Domini 1180. quatuor alias Apparitiones huius generis.*

Prima facta est mulieri infami in solennitate Paschæ, apud Castrum, dictum Mons aureus, quæ hostiam quam ore sumptam domum tulerat, reperit conuersam in carnis & sanguinis effigiem.

Alterā similis conuersio, facta est sacerdoti hostiam manibus tenenti, in villâ Abbatis S. Petri Carnotensis.

Tertia similis accidit in Carnotensi Episcopatu, tempore Roberti Episcopi Britanni, rustico, qui ad finem vitæ suæ Eucharistiam apud se conseruare constituerat.

Quartam eiusdem generis, obseruauit mulier Flandra.

His adiunge duas alias ex eodem autore, in quibus non caro, sed species pueri visa est inter Missarum solen.

lennia. Prima contigit soli puero in Andegauensi ciuitate.

Altera pio Presbytero, iuxta Fiscanum in die Dedicationis Ecclesiæ SS. Trinitatis. *Hæc Rolandus.*

19. Legitur in vitâ Hugonis Linconiensis, quod sanguis manârit ex hostiâ, cum illam malæ vitæ Sacerdos, vt fieri solet, in Missæ sacrificio frangeret. Eidem Hugoni, non rarò Christus in formâ pueri apparuit, quando sacris tremendis ille operabatur, sub quâ formâ eundem Hugone celebrante, etiam adstantes obseruârunt. *Surius hæc in vitâ Hugonis.*

20. Apud eundem Surium to 3. de SS. refertur in vitâ S. Mariæ OEgniensis, quod viderit Christum in formâ pueri, immenso lumine coruscantem circa ædiculam, in quâ Sacrosanctum Sacramentum asseruabatur.

21. Sic Eduardus Anglorum Rex, dum Missali sacrificio interesset, in manibus Presbyteri sacrificantis, Christum eâ formâ conspexit, quam de Virgine matre sumpsit. *Et hoc Surius tom. 1. & Marubus lib. 4. & Albertus in vitâ Eduardi.*

Additiones.

1. Mulieris Augustana.	<i>Cometani.</i>
2. Presbyteri Itali.	5. Miraculi Scabulitani.
3. Presbyteri Parisiensis.	9. Presbyteri Florentini.
4. Victoria Hispanorum de Mar.	7. Oualdi Muller in Seefeld.

1. Anno 1194. Mulier quædam Augustæ Vindelicorum, in Ecclesiâ S. Crucis Canonorum Regularium S. Augustini, sacram hostiam in Com-

munione perceptam ore clam exemit, & ceræ inclusam, quinque annis domi detinuit. Cum verò conscientia urgente, Berchtoldo S. Crucis Præposito rei seriem aperuisset: isq; ceram quâ sacra hostia continebatur, mediam scidisset, species carnis tenuis & rubæ apparuit: quæ vna cum cerâ ab Vlsalco Episcopo Augustano, crystallo inclusa fuit, ita vt sine fracturâ ne queat aperiri. A quo tempore, hucusque per annos quadringentos triginta duos, eadem sacra hostia sub miraculosâ hâc specie, sic clausa in dicto Monasterio fideliter fuit conseruata, publicèque visa, ostensa, culta, & maximis continuisque miraculis à Deo illustrata.

Rei totius seriem perscripsit eodem quo gesta est tempore, Gilbertus Saxo. Et rursus confirmârunt Anno 1507. Iudices Curia Augustana. Nuper verò Germanicè, vnâ cum miraculis in Lucem emisit R. P. Octavianus Lader. & paulo post Latinè edidit R. P. Anastasius Vochitius, uterq; eiusdem inelyri Ordinis & Cœnobij Canonicus Regularis, pari studio ac pietate erga Miraculosum Sacramentum accensus. Cuius tanta est celebritas & Miraculorum gloria, vt merito ad eam illustrandam, fideliumq; mentes in eius venerationes accendendas, hunc tractatum additionibus nostris auctiorem, denuo typis subiiciendum existimauerimus.

2. Refert Guitmundus ex Lanfranco, se puero in Italiâ contigisse: vt quidam Presbyter Missam celebrans, veram carnem super altari, verumque in calice sanguinem reperiens, sumere trepidaret. Rem protinus Episcopo suo defert, quid agendum sit, exquirens. Episcopus aduocatis ad consilium multis Coepiscopis, de communi sententiâ, calicem cum carne & sanguine diligenter opertum, sum-
mâ

mâ cum reuerentiâ in altaris medio inclusit, ac pro diuinissimis reliquiis perpetuò hæc referuanda decreuit. *Id recitat Bozium l. 14. de signis Eccl. sic c. 7.*

3. Scribit Villaneus, Anno 1258. cum quidam Presbyter sanctissimam Missam Parisiis celebraret in sacello quodam aulae regiae, populòque ostendendam diuinissimam Eucharistiam sustulisset in altum: pro specie panis, plurimos qui aderant, conspexisse formosissimum puerum. Quocirca nonnulli rogârunt Presbyterum, vt tamdiu subsisteret manibus in altum porrectis, quoad Rex accerferetur. Certior autem tanti miraculi factus Rex Ludouicus, negauit se eò profecturum, quod non credentibus hæc signa existerent: sibi verò persuasissimum esse, verè in Eucharistiâ Christi corpus esse. *Hoc Villaneus, qui tempora illa videtur attigisse.*

4. Anno 1239. Cum maximæ Mahometanorum copiae, procederent in Regno Valentiae aduersus exiguas nostrorum, & res ad extremum redacta esset: sex e nostris ducibus ad Deum confugere, & Eucharistiae percipiende consilium ceperunt. Et quando non aderant Presbyteri, quibus cuncti milites sua confiteri peccata possent, ipsi sex id agere constituerunt. Verum dum Presbyter iam celebrasset Missam, protinus ad arma conclamatum, neque sumendae Eucharistiae tempus superfuit. Quocirca Deo freti Duces, aduersus inimicos processere. Presbyter inops consilij, particulas sacratissimas linteolis, quae corporalia vocamus, inuolutas, sub lapide occultauit. Victis mirabiliter inimicis Presbyter vt praedictos duces sanctissimo Christi corpore communicaret, produxit illas
par-

particulas; sed linteolis explicatis vidit sanguineis guttis resperfas, & linteis affixas. Res diuulgata cunctos admiratione repleuit. Et haud multo post rumor adest, inimicos copiis relictis aduentare. Nostri confirmatis praesenti periculo animis, aduersus illos progressi petierunt, vt ex edito loco, quasi vexillum in hostes, lintea producerentur. Quo facto in fugam conuersi sunt inimici. Cum nostri redeuntes non conuenirent, quo loco mappulae cum sacratissimis particulis reponerentur: fortibus res permissa est. Quibus eductis, scheda Dorchorae oppidi ter est lecta. Sed vt Dei voluntas esset testificatio, consensere, vt pyxidi inclusae particulae, summam cum reuerentiam supra mitem mulam collocarentur: & quod illa libertati suae relicta pergeret, & vbi consisteret, ibi locus esset tanto miraculo. Mira res; Dorchoram versus illa iter suscepit; & quamuis a multis alio pelliceretur propositione pabuli, nunquam tamen conquieuit, donec eò peruenit. Et hospitale oppidi ingressa substitit in medio, ac genibus flexis est morata. Ac ne quid posthac dorsum exciperet minus nobile, protinus expirauit. Innumera mortalium multitudo ad tantum spectaculum confluxit. Et reseruata lintea cum particulis vsque ad haec tempora incorruptis, ac sanguine resperfis visuntur, & quotannis publice ostenduntur. Extantque publica monumenta, quibus tanta res est consignata. Quis potest accedere, & tanto spectaculo, vbi velit, dignus fieri. *Meminerunt huius rei post alios Ludouicus Granatensis, in Introduct. Symboli, parte 2. & Lucius Marinus Siculus lib. 5. de rebus Hispanicis, cap. de sacris adibus. Dom. Sotus 4. d. 11. q. 1. a. 8. alijsq; Doctores Hispani; et si aliqui pro Dorchora ponant Doracam.*

s. Mi-

Miraculum Scabalarum factum: esse. c. liberrimum in regno Lusitania testatur Stephanus Fagundez Lusitanus, lib. 5. in 1. praeceptum Ecclesiae, cap. 7. n. 1. ubi ait multos eò confluentes, multa videre in speciebus Sacramentalibus reseruat in ampullâ Angelorum manu fabricatâ, vitreâne an Crystallinâ nescio, inquit, utrumq; enim refert.

Sed miraculi causam, tempus, & modum nō narrat; id solum adiungit n. 4. quod vnus Christum cruci affixum, alius ad columnam plagatum cernit, alius instar æterni patris mitratum, digitisque sursum conspicit eleuatis; itâ vt ex circumfusâ hominum multitudine, paucieandem figuram inspiciant, vt audio. Quamuis ego, inquit, attentè, & non cursim, vt ferè omnes vident, per aliquod spatium illud viderim; & semper hisce planè oculis viderim frustulum carnis, instar orbicularis rotundæque particulæ, quâdam illius parte instar coloris violacei, aliâ non itâ violacei coloris, sed quæ magis ad album accedat, suis maculis distinctum.

6. Sacerdos quidam nomine Huguccio, Florentiæ Anno 1230. in æde S. Ambrosij, non totum sanguinem sumpsit in diuinissimâ Missâ, sed aliquam eius partem dimisit. Dein verò, cum calicem cepisset in manus, vidit reliquas guttulas in sanguinem conuersas, in tres partes diuidi, & protinus in vnum coire. Re obstupefactus cœpit in lacrymas erumpere. Multi accurrunt; in his Abbatissa & moniales ædis illius; post multa ampullam vitream dant, in quam sacerdos sanguinem transfudit. Die verò tertiâ sanguis ille apparuit in carnem conuersus, intrâ ampullam in aera sublatus, ex omni parte ab omni re diuisus, ac

C

sibi-

sibimetipsi innixus. Ardingus Episcopus tum Florentinus, rem voluit propius cognoscere, ac certò deprehendere; & nulli non euentus tam mirabilis perspicuus fuit. Adhuc conseruatur in æde S. Ambrosij Florentiæ intra ampullam crystallinam caro illa, (quamuis eius species sint obscuratæ,) cunctis eò proficiscentibus visenda, narranturque plurima in eam rem miracula. *Ità Bozius lib. 14. de signis Ecclesiæ, cap. 7. ex Villaneo & S. Antonino.*

7. Anno 1384. Osuualdus Müller ex nobili profapia in Seueid ditionis Tirolensis, tempore Paschali, maiori hostiâ, & non vt cæteri laici, minori communicare nitebatur. Cui ex timore Parochus assensit. Sed dum venerabile Sacramentum supra linguam antedicti Osuvaldi poneretur, ecce miraculosè ante altare terra se aperit, ac si ipsum Osuualdum prorsus deglutire vellet; & in illam vsque ad genua cecidit. Ille verò manibus latus altaris apprehendit; sed altare instar ceræ mollescere cœpit, manibusque cessit. Osuualdus præsentem Dei vindictam perferens, mox pœnitentiâ ducitur, veniam à Deo precatur. Cùmque hostiam deglutire non posset, Deo id non permittente, sacerdos eam in Sacrarium reponit, quæ etiamnum hodie isthinc, sanguineo colore diuinitus tincta, & ex linguæ saliuâ, non nihil contracta conspicitur. Vbi etiam iam inde, vsque ad nostra tempora plurima fiunt miracula. *Refert Bredenbachius lib. 1. collat. c. 35. ex tabulâ ænicâ, in templo pagi Seueid suspensâ, qui se omnia coràm inspexisse testatur, & plura alia admiranda de SS. Eucharistia recenset.*

Bozius quoque cit. lib. 14. de signis Ecclesiæ cap. 7. mentionem

mem

nem facit miraculi planè similis illi, quòd ex eodem supra n. 16. retulimus. Citat verò autorem *Arnoldum Lubecensem* lib. 4. *hist. Slauon. c. 14.* qui id prodigium cunctis testatissimum fuisse scribit in *Thuringiâ, & Diœcesi Moguntinâ*, ubi res contigit. Addit tamen plurimis, & publicè indicèis precibus à Deo fuisse impetratum, ut caro & sanguis Christi reciperet species panis ac vini, Moguntiamque tanta rei fuisse monumenta translata. Haud dissimilia refert *Fulgosus*, lib. 1. *memorabil. cap. 6.*

CAP V T II.

An allatis precedenti capite exemplis, sufficienter fides fiat Sacramentalibus Christi Apparitionibus in Eucharistiâ,

Plurimum pro ipsis faciunt,
Ipsarum multitudo omni
fere tempore.
Earundem varietas.
Testes diuersissimi.
Pluralitas conditionis &
Sexus, quibus ostensa.
Hostie prodigiosa, &

Sanguis, quæ inueniantur.
Miracula, quæ hodie, &
semper facta apud has hostias.
Annales regnorum, ciuitatum.
Scriptores docti & pi, qui ipsas
descripserunt.
Similia prodigia, quæ circa
Eucharistiam acciderunt.

I. Deò nostris temporibus quidam difficiles sunt ad fidem rebus Christianæ religionis accommodandam, ut quæ non ipsi oculis propriis conspiciunt, aut nullo modo, aut certè difficulter credant. Hi quemadmodum cum Apo-